

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z jeho předsedy JUDr. Zdeňka Bureše a soudců JUDr. Evy Gregorové a JUDr. Josefa Růžičky ve věci žalobce: **APS FUND ALPHA uzavřený investiční fond, a.s.**, se sídlem Celetná 988/38, 110 00 Praha 1, IČ 01596039, zast. Mgr. Petrem Slepíčkou, advokátem se sídlem Palackého 15/715, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **J.K.**, nar. xxxx, bytem xxxx, o zaplacení částky 13.546,93 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 5. ledna 2016, č. j. 54 C 216/2015-42

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 5. ledna 2016, č. j. 54 C 216/2015-42 **s e p o t v r z u j e .**
- II.** Žalovaný je povinen plně nahradit žalobci náklady odvolacího řízení v částce 8.998,92 Kč a zaplatit ji zástupci žalobce Mgr. Petru Slepíčkovi, advokátovi, do 3. dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Brně jako soud prvního stupně uložil v záhlaví označeným rozsudkem žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 13.546,93 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05% ročně z částky 10.549,59 Kč od 30.8.2014 do zaplacení (výrok č. I) a na nákladech řízení nahradit částku 2.252 Kč (výrok č. II) to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shora uvedeným rozsudkem rozhodl soud o žalobě doručené dne 29.8.2014, na jejímž základě se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 13.546,93 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05% ročně z částky 10.549,59 Kč od 30.8.2014 do zaplacení s odůvodněním, že v této výši mu byla postoupena pohledávka České spořitelny, a.s. proti žalovanému ze smlouvy uzavřené dne 1.6.2005, jejímž předmětem bylo zřízení bankovního účtu v českých korunách, s tím, že na základě jeho žádosti mu právní předchůdce žalobce poskytl dne 28.11.2005 úvěrový rámec (tzv. kontokorentní úvěr), který mu umožňoval čerpat peněžní prostředky na bankovním účtu do povolené výše debetu. Kontokorentní úvěr byl splatný do jednoho roku ode dne jeho čerpání, pokud se žalovaný s právním předchůdcem žalobce nedohodl jinak. V případě vzniku nepovoleného debetního zůstatku nebo v případě nesplacení kontokorentního úvěru mohl právní předchůdce žalobce uplatňovat sankční úroky nebo smluvní pokuty obsažené ve Všeobecných obchodních podmínkách nebo přímo ve smlouvě nebo mu takové porušení smlouvy zakládalo právo smlouvu o úvěru i smlouvu o zřízení bankovního účtu zrušit výpovědí nebo odstoupením. Žalovaný porušil své smluvní povinnosti, když řádně kontokorentní úvěr nesplácel. Pohledávka České spořitelny, a.s. proti žalovanému byla žalobci postoupena na základě smlouvy o postoupení pohledávek uzavřené dne 31.3.2014, což bylo žalovanému řádně oznámeno právním předchůdcem žalobce. Žalovaná částka sestává z dlužné jistiny ve výši 10.549,59 Kč, kapitalizovaných úroků ke dni postoupení pohledávky ve výši 2.691,69 Kč a kapitalizovaných úroků z prodlení ke dni podání žaloby ve výši 305,65 Kč.

Soud prvního stupně rozsudkem ze dne 5.1.2016, č. j. 54 C 216/2015-42 žalobě v celém rozsahu vyhověl, když po provedeném dokazování dospěl k závěru, že mezi právním předchůdcem žalobce a žalovaným vznikl ve smyslu ustanovení § 497 obchodního zákoníku ve znění do 31.12.2013 závazkový právní vztah, jehož předmětem byl úvěrový rámec umožňující žalovanému čerpat peněžní prostředky na bankovním účtu do povolené výše debetu. Žalovaný porušil smluvní podmínky tím, že překročil poskytnutou výši kontokorentu, ačkoli byl oprávněn kontokorent čerpat pouze do sjednané výše. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem rozhodl soud tak, že zavázal žalovaného nahradit žalobci na nákladech řízení částku 2.252 Kč (soudní poplatek, odměna za právní zastoupení dle ustanovení § 14b vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

Proti shora uvedenému rozsudku podal žalovaný odvolání, v němž uvedl, že nárok žalobce zcela neuznává, osobu žalobce nezná, nikdy s ním nejednal, nikdy s ním nebyl v žádném smluvním vztahu a nikdy od něj neobdržel žádný úvěr. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a řízení zastavil.

Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil, přiznal mu náhradu nákladů odvolacího řízení a ve vyjádření k odvolání žalovaného uvedl, že původním věřitelem, s nímž měl žalovaný uzavřenou smlouvu o spořizirovém účtu

č. 1714087093 byla Česká spořitelna, a.s., z níž pohledávka z této smlouvy, původnímu věřiteli za žalovaným, byla postoupena žalobci na základě smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 31.3.2014, což bylo žalovanému oznámeno dopisem ze dne 10.4.2014. Žalobce dostatečně prokázal oprávněnost svého nároku, naproti tomu žalovaný ve svém odvolání neuvedl žádné skutečnosti, kterými by byl nárok zpochybněn.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací na základě přípustného odvolání (§ 201, § 202 odst. 1 o.s.ř.), které bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o.s.ř.) a se základními náležitostmi, přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně napadené opravným prostředkem, stejně jako řízení jeho vydání předcházející a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

Odvolací soud při právním posouzení aplikoval právní úpravu obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb. ve znění do 31.12.2013 (dále jen obch. zák.) s přihlédnutím k přechodnému ustanovení § 3028 odst. 3 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. v platném znění, podle něhož není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dosavadními právními předpisy.

Odvolací soud v průběhu řízení o odvolání žalovaného proti napadenému rozsudku zopakoval ze spisu soudu prvního stupně sp. zn. 54 C 216/2015 dokazování oznámením ze dne 10.4.2014 o postoupení pohledávky a smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 31.3.2014. Z těchto listinných důkazů odvolací soud zjistil, že jimi žalobce prokázal řádné postoupení pohledávky České spořitelny, a.s. proti žalovanému z výše uvedené smlouvy o zřízení bankovního účtu a poskytnutí úvěrového rámce, pro čerpání peněžních prostředků na účtu do povolené výše debetu. Z obsahu odvolání žalovaného proti napadenému rozsudku odvolací soud dovodil, že žalovaný namítá postoupení pohledávky, když uvádí, že s žalobcem v žádném smluvním vztahu nebyl a není.

Podle ust. § 524 odst. 1 občanského zákoníku věřitel může svou pohledávku i bez souhlasu dlužníka postoupit písemnou smlouvou jinému.

Podle ust. § 524 odst. 2 občanského zákoníku s postoupenou pohledávkou přechází i její příslušenství a všechna práva s ní spojená.

Podle ust. § 526 odst. 1 občanského zákoníku postoupení pohledávky je povinen postupitel bez zbytečného odkladu oznámit dlužníkovi. Dokud postoupení pohledávky není oznámeno dlužníkovi nebo dokud postupník postoupení pohledávky dlužníkovi neprokáže, zproští se dlužník závazku plněním postupiteli.

Podle ust. § 526 odst. 2 občanského zákoníku oznámí-li dlužník postoupení pohledávky postupitel, není dlužník oprávněn se dožadovat prokázání smlouvy o postoupení.

Z právní úpravy týkající se postoupení pohledávky, jež se s odkazem na citovaná právní ustanovení uplatní i v posuzovaném případě, vyplývá, že platně uzavřenou smlouvou o postoupení pohledávky, není-li v ní dohodnuto něco jiného, dochází ke změně osoby věřitele již jejím uzavřením bez ohledu na to, zda postupitel postoupení pohledávky dlužníkovi oznámil. Otázka platnosti smlouvy o postoupení pohledávky není rozhodná z hlediska účinku splnění dluhu postupníkovi, oznámil-li postoupení pohledávky dlužníkovi postupitel. Problematikou prokázání aktivní věcné legitimace postupníka v řízení se podrobně zabýval velký senát Nejvyššího soudu České republiky v rozsudku ze dne 9.12.2009 vydaném

ve věci sp. zn. 31 Cdo 1328/2007 uveřejněném pod č. 61/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Uvedl, že účelem ust. § 526 odst. 1 věty druhé a odst. 2 obč. zák. je ochrana dlužníka, který plnil svůj závazek osobě (postupiteli nebo postupníkovi), jež podle hmotného práva nebyla v době plnění věřitelem pohledávky, například proto, že smlouva o jejím postoupení byla neplatná. Oznámení postupitele dlužníkovi o tom, že došlo k postoupení je skutečností, na kterou právo váže vznik povinnosti dlužníka plnit postupníkovi. Ve vztahu mezi postupníkem a dlužníkem nemůže být otázka platnosti postoupení významná. Právní skutečností, na kterou právo váže změnu osoby oprávněné přijmout plnění, je oznámení postupitele dlužníkovi; vůbec není podstatné, zda ve skutečnosti k cessi platně či vůbec došlo. Pro právní postavení dlužníka je tedy nerozhodné, zda k postoupení pohledávky ve skutečnosti došlo. Pro dlužníka je podstatné, zda postupovaný dluh existuje, ale není jeho věcí, kdo jej vymáhá; má splnit dluh podle pokynů věřitele.

Na závěry uvedeného rozhodnutí odkazuje i další rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, např. usnesení ze dne 24.4.2014 sp. zn. 30 Cdo 2529/2012. V něm se mimo jiné uvádí, že není-li podle hmotného práva pro určení osoby, která je v důsledku postoupení pohledávky a následné notifikace věřitele dlužníkovi oprávněna přijmout plnění s účinky pro splnění dluhu rozhodné, zda smlouva o postoupení byla platná a zda k ní opravdu došlo, pak tato okolnost nemůže být významná ani v soudním řízení. Soud zkoumá, co je dáno dle hmotného práva, a to se nemění jen proto, že dojde ke sporu. Námitka neplatnosti postupní smlouvy tak s výjimkou případů uvedených v § 525 obč. zák. dlužníkovi vůči postupníkovi nepřísluší (jestliže by smlouva o postoupení pohledávky byla v rozporu s § 525 obč. zák., mohlo by být v důsledku plnění postupníkovi dotčeno právní postavení dlužníka).

K výše uvedené problematice se vyjádřil i Ústavní soud ČR např. v Nálezu sp. zn. I. ÚS 2276/08, v němž neshledal právní názor vyjádřený ve shora zmiňovaném rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 9.12.2009 sp. zn. 31 Cdo 1328/2007 (R 61/2010) za ústavně nekonformní, k čemuž uvedl v tomto svém rozhodnutí další právní závěry.

Podle ust. § 497 obch. zák. smlouvou o úvěru se zavazuje věřitel, že na požádání dlužníka poskytne v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a dlužník se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.

Podle ust. § 502 odst. 1 věta první obch. zák. od doby poskytnutí peněžních prostředků je dlužník povinen platit z nich úroky ve sjednané výši, jinak v nejvyšší přípustné výši stanovené zákonem nebo na základě zákona.

Podle ust. § 503 odst. 1 věta první obch. zák. závazek platit úrok je splatný spolu se závazkem vrátit použité peněžité prostředky.

Podle ust. § 273 odst. 1 obch. zák. část obsahu smlouvy lze určit také odkazem na všeobecné podmínky vypracované odbornými nebo zájmovými organizacemi nebo odkazem na jiné obchodní podmínky, jež jsou stranám uzavírajícím smlouvu známé nebo k návrhu přiložené.

Podle ust. § 369 odst. 1 obch. zák. je-li dlužník v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho části a není smluvena sazba úroků z prodlení, je dlužník povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené ve smlouvě, jinak určené předpisy práva občanského.

Po přezkoumání napadeného rozsudku a řízení jeho vydání předcházející, dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl ke správným skutkovým zjištěním a z provedeného dokazování vyvodil i správný právní závěr.

Odvolací soud je ve shodě se soudem I. stupně, že v řízení bylo prokázáno uzavření úvěrové smlouvy mezi právním předchůdcem žalobce a žalovaným, který porušil smluvní podmínky a překročil povolený úvěrový rámec pro čerpání peněžních prostředků, což mělo za následek vznik nepovoleného debetního zůstatku a odstoupení od smlouvy ze strany věřitele. Výše žalované částky je v souladu s listinnými důkazy předloženými žalobcem. Odvolací soud proto napadený rozsudek soudu prvního stupně s poukazem na skutečnosti uvedené výše jako věcně správný potvrdil podle § 219 o.s.ř. včetně vedlejšího výroku o náhradě nákladů řízení.

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. a žalobci, který byl v odvolacím řízení plně úspěšný, přiznal právo na náhradu jeho nákladů v částce celkem 8.998,92 Kč sestávající se z odměny právního zástupce žalobce za poskytnutí 2 úkonů právní služby v sazbě 1.660 Kč (sepis vyjádření k odvolání žalovaného, účast u jednání před odvolacím soudem) podle § 6 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 8 odst. 1 a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění, z náhrady hotových výdajů 2 x 300 Kč režijní paušál a z náhrady za ztrátu času v souvislosti s účastí zástupce žalobce u jednání odvolacího soudu 10,5 hodin po 100 Kč (§ 13 odst. 3, § 14 odst. 3 výše citované vyhlášky), z cestovného 2.517 Kč za použití osobního motorového vozidla Škoda Fabia r. z. 3AB 1406 s průměrnou spotřebou 7,9 litru benzínu/100 km na cestu k jednání u odvolacího soudu z místa sídla advokátní kanceláře zástupce žalobce a zpět při vzdálenosti 404 km, při ceně benzínu 29,50 Kč/1 litr a sazbě základní náhrady za používání motorových vozidel 3,90 Kč/1km podle vyhlášky č. 440/2016 Sb. v platném znění a z 21% DPH 1.561,81 Kč z přiznané odměny paušálních náhrad a cestovného (§ 137 odst. 3 o.s.ř.).

Lhůtu k náhradě nákladů odvolacího řízení stanovil odvolací soud podle § 160 odst. 1 o.s.ř. na 3 dny od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodnutí dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání je třeba podat k Nejvyššímu soudu České republiky do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí u Městského soudu v Brně.

Brno dne 12. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Ilona Rolcová

JUDr. Zdeněk Bureš v.r.
předseda senátu